

Udtalelse fra Horserød-Stutthof foreningens generalforsamling 2019

v/ formand Annette Mørk.

- **11. september** 2001 blev terrorisme et af de højest prioriterede emner i den globale sikkerhedspolitik og NATO besluttede at aktivere artikel 5, hvilket betød at alle lande i alliancen var blevet "udsat for en militær aggression". "Krigen mod terror" begyndte. Det legitimerede krigene-eller besættelserne i Afghanistan, Libyen og Irak og legitimerede indblanding i Syrien, som har kostet tusinder af civile ofre og flygtninge. "Krigen mod terror" har betydet markante ændringer af lovgivninger verden over, som er rettet mod borgerne og deres private sfære - her kan nævnes kan massive overvågning, hvor vi disse år f.eks. er vidner til at menneskers ageren i deres private liv, må bruges på jobcentre, for at disciplinere syge til lavere rangerede borgere, som kan gå på arbejde, hvis de kan bage småkager til jul. I den tungere ende er kriminaliseringen af støtte til nødlidende og forfulgte mennesker - f.eks. kurderne eller palæstinenserne. I denne måned kommer en ny lov : "Ulovlig påvirkningsvirksomhed", hvor det bliver ulovligt "at udøve påvirkningsvirksomhed med henblik på at påvirke beslutningstagning eller den almene meningsdannelse". Er det *påvirkningsvirksomhed*, hvis man er imod NATO og vil forsøge at ændre beslutningen om større økonomisk støtte til krigsmaterial?

- **Krigsmaterial** kan kun bruges til få ting: Krig, ødelæggelse, lemlæstelse og død - og det bliver de civile, deres sønner og døtre, de unge og de gamle og de som mister alt, som kommer til at betale - ikke dem som har hånden dybt nede i krigsforberedelserne. En krig vil komme! Krig handler ikke om muslimer, om udefrakommende opdigtede trusler, om støtte til diverse små "oprørsgrupper" eller om retten til frihed - som vi ellers så smukt bliver fodret med. Krig handler om økonomi og økonomiske interesser. Krig er kapitalismen, imperialismen og fascismens våben.

- **Kapitalismens** udbytning og dens umoral skabte krisen i 2008. Der blev taget fra folket og givet til kapitalen og enkelte personer. De store svindlere gik fri - de små blev dømt. Igen blev vi fodret med egen hale og skulle tro, at der var en form for retfærdighed, som dømte de skyldige. Men det var der ikke. De skyldige og nye tiltag til at udplyndre statskasser, banker, EU, befolkningerne og den enkelte borger lever og blusser op i bedste stil. En ny såkaldt krise vil komme og næste gang bliver et af svarene krig. Vi er på vej. Vi bliver gjort beredt!

- I **EU-parlamentet** er det ikke de 751 valgte medlemmer som bestemmer. Det er uden for parlamentet beslutningerne bliver taget, af lobbyister, på restauranter, på møder med monopolkapitelen, våbenindustrien, bankerne, kapitalstærke fonde, finansspekulanterne og frihandelsaftaler som har i sinde at udplyndre og i sidste ende er det borgerne i EU-landene som skal betale.

Den markante tillidskrise til politikere og medier, har sat sig så dybt i folk, at der ligefrem bliver forventet en lille løgn og lidt snyd og det bliver accepteret. "Sådan er det", siger nogle og trækker på skuldrene, belært at en politiker, som udtrykte sig således, da endnu en grotest uretfærdighed ramte ned i den almindelige borgers hverdag.

Det "er ikke sådan"! Alt er i bevægelse og ikke statisk - og vi kan ændre historien. Men hvor er oprøret?

I Danmark skal vi spare. 2 pct. i alle offentlige og statslige institutioner pr. år eller rettere produktivitetsskravet skal stige 2 pct. hvert år. . "Pengene er der ikke", får vi at vide, mens skattelettelse i milliardklassen bliver givet til erhvervslivet, nye kampfly, uacceptable fradrag og lign. De penge bliver stjålet fra den almindelige danskers velfærd lige fra deres børns institutioner, hospitalerne, uddannelsesinstitutionerne, et socialt sikkerhedsnet og anstændige arbejdsforhold. Effektivisering bliver alene set ud fra en økonomisk synsvinkel - ikke ud fra en hensigtsmæssig samfunds investering.

- Og vi finder os i det!

EU og politikerne er hurtige - på midter- og højrefløjen. De ved, at deres retorik med opdeling af "dem og os" - uanset om det er muslimer, social udsatte og andre grupperinger, giver stemmer. At tale politik og menneskesyn med med foragelse, frygt, begrebet "vores penge" og fremfor alt følelsesmæssigt leveret i nationalbeskyttelse giver stemmer. "National selvstændighed og kultur", gjalder det ud i medierne og fra folketinget talerstol. National anstændighed er ikke noget at stræbe efter. Det bliver accepteret i den brede befolkning, at vi fængsler børn og voksne, som søgte Danmark for at få beskyttelse og vi skiller fædre fra deres familier, ved at placere familierne i forskellige centre, hvor forholdene "skal være så utålelige som muligt". Og de som vi har givet opholdtilladelse, kan sendes ud efter årevis i Danmark og har ikke mere en sikkerhed for at have fast grund under fødderne, på trods af de har genetableret en tilværelse i Danmark. Det kan vi ikke være bekendt.

Politikerne ved, at mange vælgere ikke er partipolitiske eller samfundsorienterede - mere. De er "blevet mere sig selv nok" end fællesskabets. Derfor er vælgerne blevet nemmere at tale følelsesmæssigt populistisk til og de enkle løsninger bliver til mantraer i debatten: "Alle skal yde deres", "Flygtningene koster velfærdsforringelser" og negative begreber som "modkultur", "ghettoer" eller "parallelsamfund" bliver en væsentlig del af en forsimplet måde at være politiker på. Økonomi, besparelser og forringelser i velfærden bliver talt ned og altid med en menneskelig lavest fællesnævner. Derfor opstår der også i disse år sociale bevægelser med mere eller mindre succes. De får et fællesskab, uden om de politiske rammer og uden at se dem selv som en del af det samfund de bor i. I de fællesskaber er de også sig selv nok - omend man kan sige at de er udsprunget af politisk agenda..

Efter 1945 opbyggede - især - arbejderklassen velfærdssamfundet, men de blev også købekraftige forbrugere og ændrede sig fra arbejderklasse til middelklasse. I dag i Storbritanien - som er verdens femtestørste økonomi - er uligheden igen på størrelse med tiden før 2. verdenskrig. Et billede vi ser i flere europæiske lande.

I dag er middelklassen med fast arbejde vinderne og arbejderklassen bliver betragtet som de social udsatte eller de som er en del af det lavlønnede prekariat, som med usikre ansættelser ikke har en stabil løn eller som i perioder er på overførselsindkomster. Eller indvandrene og flygtningene uden uddannelse, som over hele Europa, bor i de gamle arbejderkvarterer.

Middelklassen er arbejderklassen! - omend ikke alle ser sig som sådan.

Men som vi har set i hele Europa, har stigen for den såkaldte middelklasse ikke mange trin. Fra at stå på det øverste trin, kan de falde ned på jorden i et splitsekund.

Derfor skal middelklassen genfinde klassekampen. Det er ikke nok at gå ind i klimakampen, være antiracist, spise det rigtige mad, gå ind for genbrug og leve minimalistisk. Klimakampen - som er nok så vigtig - passer alle politiske partier og er ufarlig i forhold til en økonomisk samfundsomvæltning. Hvem vil ikke et bedre klima?

Derfor skal det segment - middelklassen - på banen i forhold til fordelingspolitikken, nyimperialismen og fascismens fremmarch. Det er ikke nok at have de rette holdninger. Det koster tid, kræfter og engagement og arbejdet skal forstås ind i en økonomisk, antikapitalistisk og antifascistisk sammenhæng.

Scharnberg skrev: "Ingen kan alt. Alle kan noget. Sammen kan vi endnu mere". Det er på tide at venstrefløjten finder sammen, om alt vi er enige om. Vi har et utal af grupperinger, bevægelser, foreninger, platforme og mindre partier. Alle gør det godt, men småt.

Sammen kan vi mere!